

Sygn. akt III PK 111/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa L. F.

przeciwko Muzeum w K.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. oddalił powództwo L. F. o przywrócenie do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko i warunki pracy w związku z niezgodnym z prawem wypowiedzeniem umowy o pracę, skierowane przeciwko Muzeum w K..

Wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w K. w pkt I oddalił apelację, w pkt II zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów prawa, tj. art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p., przez niewykazanie powodowi przyczyn rozwiązania z nim umowy o pracę i niewskazanie kryterium

doboru powoda jako pracownika do zwolnienia z pracy z powodu likwidacji stanowiska pracy.

Wskazując na powyższe, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Zdaniem powoda, pozwany nie wskazał powodowi kryteriów, jakimi kierował się przy zwolnieniu go z pracy. Sąd drugiej instancji w niewłaściwy sposób zastosował art. 30 § 4 k.p. i całkowicie pominął fakt, że powód nie miał możliwości dokonania oceny, czy zastosowane wobec powoda kryteria do zwolnienia są prawidłowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powoda znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem twierdzenie o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem „pozwany nie wskazał powodowi kryteriów, jakimi kierował się przy zwolnieniu go z pracy. Sąd drugiej instancji w niewłaściwy sposób zastosował art. 30 § 4 k.p. i całkowicie pominął fakt, że powód nie miał możliwości dokonania oceny, czy zastosowane wobec powoda kryteria do zwolnienia są prawidłowe” jako subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenia skarżącego, albowiem bez analizy wchodzącego w grę przepisu oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie dają żadnych podstaw do przyjęcia, że w ogóle doszło do naruszenia wskazanego przepisu prawa, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się wymaganej argumentacji w pozostałej części uzasadnienia skargi kasacyjnej (tak np. Sąd Najwyższy w

postanowieniu z dnia 7 grudnia 2007 r., III CSK 319/07, LEX nr 623803).

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).